

baneanlæg er det nødvendigt at have Pengene paa Haanden, om jeg maa bruge det Udtryk, men det maa man ikke paalægge de Ejendomsbesiddere, som man forventer faa Fordel af det. Det, Ejendomsbesidderne skulle udrede, skulle de have Lov til efter Forslaget at udrede i Løbet af 50 Aar. Om det i Løbet af den Tid kan give et Beløb, som svarer til, hvad Kommunen har maattet udrede, eller hvad Stat og Kommune maa afholde i Fællesskab, kan det ærede Medlem ikke afgøre og jeg ikke heller. Men man har i sin Tid forudsat, at det vilde give mere, og villet tage Bestemmelse om, hvordan man da skulde forholde sig. Og det har givet Anledning til mange Forhandlinger ogsaa i Kommissionen om, hvorvidt de, hvis det viste sig, at der kom saa meget ind, at man inden Udløbet af de 50 Aar havde faaet Dækning for alle Udgifterne, saa skulde være fri, eller hvad man skulde gøre. Det kan ikke nytte at diskutere om, hvorvidt man faar for lidt ind eller for meget. Det kan ingen afgøre. Man er nødt til at lade Stat og Kommune staa i Forskud med Hensyn til Anlægsudgifterne og saa prøve paa, om vi ved denne Lov kunne faa de Ejendomsbesiddere, der nyde godt af Anlægget, til at betale tilbage til Stat og Kommune de Beløb, disse have maattet udrede. I Virkeligheden er der altsaa ikke saa megen Forskel mellem det ærede Medlems og min Opfattelse.

Wenzel Neergaard: Det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) hævdede, at det ikke har noget at sige, om det er paa en fattig eller rig Egn, Skatten bliver lagt, idet Grundsynspunktet maa være, at naar en Mand forøger sin Formue, skal han betale af Forøgelsen. Det har det ærede Medlem for saa vidt Ret i, men der er da den Ulighed, at de Formueforøgelser, som have fundet Sted paa Grund af ældre Jernbaneanlæg, og de Personer, som have faaet disse Forøgelser, ikke hidtil ere blevne beskattede, og der indføres derved en Ulighed mellem gamle og nye Jernbaneeagne. Imidlertid ligger min Hovedindvending ikke paa dette Punkt, men derimod deri, at man afkræver en Skat af den forøgede Formue, som vedkommende Mand ved Takstation maa antages at have faaet, før han i Virkeligheden har faaet den. Vi fra vor Side i Kommissionen have hævdet, at den Beskatning er først retfærdig i det Øjeblik, Manden har faaet Forøgelsen; man kan tænke sig, at et Jordareal kan stige

og saa meget i Værdi, fordi det antages at kunne sælges som Byggegrund, men at det i almindelig Brug ikke en Gang kan indbringe saa meget som Skatten, og saa maa man indrømme, at vedkommende Ejer, saa længe der ikke er betalt Forskud, maa udrede Ydelsen i Haab om en Gang i Fremtiden at faa en Fordel af det Areal, og det kalder jeg irrationelt.

For øvrigt har jeg bedt om Ordet, fordi det er blevet mig sagt — jeg var nødt til at være udenfor Salen en kort Stund —, at det ærede Medlem fra Nørresundby skulde have udtalt, at jeg i Kommissionen var gaaet ind paa Tanken i Lovforslaget i det Haab, at Landstinget skulde nægte sin Tilslutning. Her er det ærede Medlem ikke rigtigt underrettet, idet jeg i Kommissionen netop ikke er gaaet ind paa den af Flertallet fremsatte Tanke, men har stillet mit eget Forslag til Lov, ikke i Haab om, at Landstinget ogsaa skulde vælte det, tværtimod. At jeg har haft det Haab, at Landstinget skulde vælte det Princip, som har givet sig til Kende i Flertallets Forslag, skal jeg villigt indrømme, men jeg er desværre bleven skuffet.

Bjerre: Det er sikkert ærede Medlemmer bekendt, at jeg er en Tilhænger af Grundværdiskat, og naar jeg op igennem Aarene har udtalt mig i Tilslutning til Forslaget om Værdistigningsskat, er det væsentlig ud fra den Betragtning, at det gjaldt om at faa begyndt paa at faa Tanken realiseret. Naar man nu siger, at dette Forslag er blevet forringet i Landstinget, og beklager sig derover, lægger jeg ikke stor Vægt paa det. Det er Hovedsagen, at vi faa det Princip slaaet fast, at hvor Samfundet skaber en Værdi, skal Samfundet ogsaa have Fordel deraf, den skal ikke gaa i den enkelte Mands Lomme. At Bestemmelsen bliver begrænset til et vist Aaremaal, er i og for sig rigtigt, for at vi ikke skulle have den samme Ulighed, vi før have haft ved, at nogle havde Tiende og andre ikke. Den Ulighed, vi fik bort, have vi indført igen ved Ejendomsskylden, og den skulle vi søge at faa fjernet snarest muligt. Jeg haaber, at vi faa den fjernet ved, at vi gaa over til Grundværdistigningsskatten en Gang, inden de 50 Aar ere omme, og saa falder Bestemmelsen bort af sig selv. Men, som sagt, jeg beklager ikke saa meget, om der er sket en Nedsættelse fra $1\frac{1}{2}$ pCt. til $1\frac{1}{4}$ pCt. og heller ikke det med de 10 pCt.

Om de 10 pCt. skal jeg for øvrigt sige, at de afbødes ved, at der i § 4 staar, at